

43 éves vagyok. Alkoholizmusom az érettségi utáni alapos berúgással kezdődött. Tulajdonképpen ekkor ittam először. Majd következett egy alföldi lakodalom. Itt egészen a filmszakadásig jutottam. Ekkor felismertem, hogy nem való ez nekem, mert már ebből a két alkalomból látszott, hogy képtelen vagyok a mértékletes alkoholfogyasztásra. Ezért megfogadtam, hogy nem fogok többet alkoholt inni egész életemben. Ez húsz éves koromban volt. Közben teltek az évek, jelentkeztem szerzetesnek, papnak és a tanulmányok vége felé szembesültem egy számomra hatalmas problémával. Tömegiszonyom volt, nem tudtam szembenézni a tele templommal, szorongtam. Diakónusszentelés előtt kaptam egy üveg bort ajándékba. Ekkor éppen tíz éve nem ittam már. Ettől kezdve újra ittam, tudniillik bevált a próba .. Egy kevés bor és szorongás, tömegiszony sehol, viszont engem már leptek a muslincák pedig a mise még csak alig kezdődött el. Ettől kezdve kb. két éven keresztül úgy működtem, hogy kb. fél pohár bort ittam minden mise előtt. Ez segítette a prédikálást is, mert jobban pörgött az agyam és meg voltam győződve róla, hogy senki sem vesz észre semmit az egészségtől. És itt jött egy fordulópontra: váltás gyógyszerre. Egy jelöltünk felkötötte magát, meg is halt, én pedig ahogy megnéztem nagyon rosszat tett az idegeimnek. Elküldtek tehát idegyógyászhoz és felírt nekem xanaxot. Rögtön az első szemnél éreztem, hogy ez megoldja azt is, amit eddig a bor oldott meg. Ezután két problémával küzdöttem, a gyógyszer túladagolással és avval, hogy újra ittam is. Voltam a Lipóton kivizsgáláson, ez volt az első kórház. Csak azt tudták megállapítani, hogy ragaszkodom a gyógyszerhez. 1-2 év múlva külföldre kerültem misszionáriusnak. Idáig is ittam és gyógyszert is szedtem, de itt aztán kiteljesedett az ivás is, a gyógyszer is. Tokajról hordtam a bort és egy bejártott patikából a Rivotril és az altatót. Felemeltem magamnak a Rivotril adagot 3x2 mg-ra. Az lett a vége, hogy rengeteg ittas vezetés után, majdnem 3 év kint tartózkodást követően hazakerültem kórházba kiszáradás jeleivel.

Ide már mint alkoholista kerültem az alkoholizmus következményeivel .Megittam úgy 1 liter vörösbort és 2 üveg konyakot, hogy „Javítsak a helyzetemen” Jegy hosszabb ivászat végén/. Miután kijött belőlem valamennyi piros volt, meg voltam győződve róla, hogy belső vérzésem van és itt fogok meghalni. Javarészt zugivást műveltem, úgyhogy ezek mind belső titkaim voltak. Az Anonim Alkoholisták nagykönyvéből származó idézet szerint "innen a páciensünk a szanatóriumok és kórházak törzsvendége lesz". A misszióban nagyon sok volt a munka, de nem annyi, hogy akadályozott volna az ivásban. Magányosan kellett rengeteget autózni és ellátni feladatokat, misézni, temetni stb. Ott tartózkodásom vége felé már minden nap esti ivászattal zárult, persze nem úgy, hogy misszionárius társaimmal ittam, közülük csak én voltam alkoholista. A házmester bácsival tudtam jókat inni, mert ő általában mindig otthon volt. Társaim csak tíz óra körül értek haza, addigra én már mámorosan feküdtem ágyamban. Miután kikerültem a kórházból, abba rendházba kerültem, ahol ez a kórház van. Egy alkoholista, amíg iszik, megtalálja a módját, hogy

hogyan jusson hozzá italhoz, akár lopással is, mert hajtja az ivás kényszer. Ebben a rendházban javarészt loptam a közösből, és még társaim szobáiból is a magán bársekreneyekből, amit azután természetesen megittam. Azért volt így, mert az egész pénzem ekkor már cigarettára ment el, ugyanis még nem említettem, hogy a rehabilitáción rászoktam a cigarettára is, napi20 szálát szívtam 4 évig. Voltam közben két évig absztinens is. Egy rehabilitációs központban elvonókúrán voltam 2x3hónapot (3év eltéréssel).

Az engedelmisséggel ilyenkor nem volt baj, mikor az előjárók küldtek, akkor mentem a kórházba. Majd pedig a gyógyszer mennyiséggel is baj volt 24000,-Ft volt egy hónapra (napi 41 szem). Ekkor bekerültem a Lipót addiktológiára. Három és fél hónap alatt lényegesen mérséklődött a gyógyszer mennyisége, de a Rivotril függőségem nem tudták felszámolni, szakkifejezéssel élve nem tudtak lehozni a Rivotrilról, mint már korábban sem, akárhányszor próbálták.) A Lipót addiktológiáról kirúgattam magam mert nem akartam, hogy tovább kínozzanak a Rivotril elvonás szenvedéseivel. Két napot voltam otthon és indulás Leányvárra fél évre. A Lipóton már odáig eljutottam, hogy megszületett bennem az elhatározás: nem hagyom tovább az ivást és az állandó visszaeséseket, ezért kértem a beültetést 1 évre. Fél év alatt az alkoholizmus felépülési programjából megtettem az előirányzott lépéseket. A főorvos úr pedig az én együttműködésemmel lehozott a Rivotrilról kb. 4 hónap alatt. Azonban ez nem ment olyan simán. Volt egy veszélyes eset, tudniillik, hogy a nővérek mindenképpen el akartak vinni kirándulni, én pedig felemás állapotban voltam elvonás közben, és nagyon féltem a kirándulástól és utazástól. Ekkor úgy döntöttem, hogy megszerzem a kiránduláshoz szükséges gyógyszert: kezdtem fokozatosan kirámolni a gyógyszeres szekrényt, de egyszer csak rájöttek. Úgy tudom ez volt az első ilyen eset a házban, és talán az utolsó is, mert felköltöztették aztán a nővérpultból a gyógyszereket az emeletre, a főnővér szobájába. Ekkor a Főorvos úr Nagypéntek délután kénytelen volt bemotorozni Budapestről Leányvárra, ráadásul az eső is elkapta. Egy fejmosással én is megúsztam az esetet, bár féltem, hogy kirúgnak. Ám a szabályzatban csak az volt, hogy azt kell kitenni, aki gyógyszert hoz be, esetleg másoknak osztogat. Leányváron mindjárt mondták nekem a szakemberek, hogy szó sincs arról, hogy az Esperal beültetésével minden el lenne intézve. A Minnesota Modell-en belül meg kell ismerkedni az absztinens józan élet 12 lépéses programjával, és azt kell elmélyülten életre váltani. Ehhez pedig nagy segítséget kapunk a házban dolgozó stábtól, idős józan sorstársainktól és a Főorvos úrtól, akik naponta előadások keretében és anonim alkoholista gyűléseken bemutatják számunkra a józan élet titkait és gyakorlati teendőit. Vagyis ez egy világszínvonalú program és képzés józanodni kívánó alkoholistáknak. A féléves tartózkodás után oklevelemmel távoztam a házból. Tartottam a kapcsolatot a Hivatásörző házzal, dolgozókkal, sorstársakkal. Egyszer éppen ott tartózkodtam, egy lelki gyakorlaton akartam részt venni, amikor rosszul lettem és úgy adódott, hogy visszakerültem 3 hónapra. Ekkor következett az altatóról való leszoktatás, hát ez is nagyon nehéz volt. Közben a cigarettát is sikerült abbahagyni, miután egyszer a gyógyszer leépítéssel összefüggésben nagyon rosszul lettem a cigarettától. Négy évig cigarettáztam, és tudtam, hogy saját erőmből képtelen vagyok abbahagyni. Itt a három hónap végén derült ki, hogy miután egészen le lett csökkentve a gyógyszeradagom, egy kb. 3 évig tartó gyógyulási időszakra van szükségem ahhoz, hogy tünetmentessé váljak. Leggyakoribb tüneteim a félelem, a szorongás, a rossz közérzet és mindenféle belső lelki megpróbáltatások. Még egy év van elvileg a tünetmentességig, és egy hónap múlva lesz három éve, hogy nem iszom.